№ 9 РІК ВИДАННЯ XVIII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1958

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА.

ТАМ, ДЕ НЕ БОРЮТЬСЯ З ДОВГОНОСИКОМ

— Тихше, дітки, тато цілий день на буряках працював!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

— Гей, ледарю, поїхали трактори купувати!
— А нащо? Мені й під возом добре.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

Одна «птичка» весни не робить.

Здоровенькі були!

Лист завідуючому Хмельницьким обласним відділом комунального господарства т. ТОМАШЕВСЬКОМУ.

Не зовсім шановний Юрію Вячеславовичу!

Ну, що ви наробили? Ай-ай-ай! Такий солідний чоловік, обіймає таку солідну обласну посаду, і раптом утнув таке несолідне колінце! Ай-ай-ай! Не думав, не гадав, не сподівався.

Тепер треба якось викручуватись. А що поробиш, — коли вже вскочили, як сірко в дерть, то треба.

Якщо ваша ласка, то можу порадити, як це зробити.

Сідайте, Юрію Вячеславовичу, в оту саму «Побєду», що так вам подобалася і наробила вже стільки шелесту, і поганяйте прямо в колгосп «Комунар», Ружичнянського району. День для цього вибирайте робочий, щоб менше люду вас бачило, бо воно, знаєте, чим більше очей, тим дужче кліпати доведеться, а кому це приємно на людях раків варити. Краще мати вже справу з самим правлінням колгоспу. Воно, правда, хоч і дуже сердите на вас, бо самі знаєте, яку купіль влаштували йому колгоспні збори за те, що так швидко клюнуло на ваші лестощі, проте зустріч з правлінням — це значно кращий варіант, ніж зустріч з колгоспними зборами.

Приїхавши до контори колгоспу, вилазьте з машини і повільно — розслабленою ходою ідіть до дверей. При тому ваше обличчя, ваші очі, вся ваша фігура повинні промовисто свідчити про те, що ви багато перестраждали, пережили, що ви вже не той Юрій Вячеславович, який два роки тому приїжджав на «Москвичі» до колгоспу і таким, знаєте, джигуном почав підсипатися до керівників колгоспу.

— Бачив, товариші, вашу новобудову. Чудесний Палац культури зводите. Добре діло робите, правильно робите. Аякже! Таке передове, таке велике господарство, як «Комунар», мусить перед вести і на культурному фронті. Що? Затримка з монтажними роботами? Невистачає матеріалів? Ха! А я нащо в області стілець протираю? Все дам, все буде! Двигуна дам, труби дам, вапна дам, лісоматеріалу дам, інженера дам, монтажників дам. Місто, товариші, мусить допомагати селу. Ну, а село, товариші, мусить допомагати місту... Я вам зроблю усі монтажні роботи в Палаці культури, а ви мені «зробіть» оту новеньку «Побєду», що вчора одержали для колгоспу...

Ні, це вже не той безвідповідальний джигун-обіцяльник, який підманув правління колгоспу, осідлав новеньку колгоспну «Побєду», а тепер і вухом не веде. Дивіться, це вже зовсім інший Юрій Вячеславович. Бачите, як він глибоко пережив своє гріхопадіння, бачите, скільки глибоких слідів лишили на ньому безсонні самокритичні ночі...

Дорогою продумайте текст своєї промови, яку доведеться виголосити під час церемонії передачі автомашини її законному хазяїнові. Промова повинна бути коротка, але глибоко самокритична. На патетику не збивайтеся, говоріть спроквола, приглушено, так, як на сповіді, щоб у голосі явно вчувалися нотки спокути і щирого каяття. Коли б я був у вашому становищі, сказав би так:

— Обдурив я вас, товариші, безсовісно обциганив. Обіцяв вам будівництво Палацу культури закінчити, обіцяв вам золоті гори й молочні ріки, а як тільки сів у вашу автомашину, — наче мене вітром здуло. Про все забув— про обіцянки, про порядність, про закон. Ви писали, скаржилися, що підвів вас під монастир, а я ні мур-мур. Тепер не можу, заговорила, закричала в мені совість. Прийміть, прошу, моє щире каяття і вашу «Побєду»...

Якщо хто-небудь з членів правління зауважить, що ваша совість заговорила надто пізно і що повертаєте машину колгоспові надто пошарпаною, схиліть сумно голову і відповідайте:

— Повірте, що душа моя не менш пошарпана. Повірте, ночами не спав, наче домовик по мені гарцював. Повірте і ще раз простіть.

Це може справити відповідне враження. У «Комунарі» правління добре, не злопам'ятне і воно простить вам гріхи ваші, не зажадавши навіть компенсації за амортизацію машини... Вас навіть можуть одвезти цією машиною до Хмельницького, щоб ви ніжок своїх не натруджували. Але ви відмовляйтеся:

— Що ви, що ви, товариші! Ні, я вже пішечки подибаю. Поза городами, поза левадами... Піду собі та ще раз подумаю, як на білім світі по правді треба жити.

Запевняю, ефект буде повний!

Привіт вам від усього серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

Дмитро БІЛОУС

На папських харчах

На початку цього року ватіканський радіоцентр, що міститься недалеко від Рима, організував антирадянські передачі українською мовою.

У Ватікані святійші сили
Радіопсарню благословили.

Із будки їхня завзята шавка
І на Вкраїну постійно гавка.

(В «новій програмі», на «новій хвилі»,
Та все у тім же брехливім стилі).

Ну й кляте кодло це чорнороте!
У нього, бачте, про нас турботи;

Про нас доконче їм треба дбати,
Життя радянське коментувати.

Ще є нахабство й питання ставить:
Що вас пекуче, мовляв, цікавить?

А коментують в своєму дусі,
Як і належить брудній плетусі.

І вже за кусень собаки певні,—
У Римі в папській вони харчевні:

Якщо до хрипу на нас погавка,
То від святійших летить добавка.

Хвостом повертить, ураз метнеться —
На нас аж виє, із шкури пнеться.

Якщо вдавилась і тихше гавка —
Позбавлять кусня: — Ах ти ж плюгавка!..

Такі-то в Римі діла святенні.
А звідси й брехні несосвітенні!..

Хай зарубають собі на носі:
Без піклувань їх жили ми досі

І будем жити. Хай знають навіть,
Що б ми хотіли, що нас цікавить.

Усяк тут скаже, як в око вліпить:
— Коли вам, шавки, уже заціпить?

ВУЛИЦЯ ДОБРИХ ПОБАЖАНЬ

А вже весна, а вже красна... Вона вперто просувається на північ і, за всіма ознаками, скоро дійде до обласного центра — Сум. Проте... Може статися, що до центра обласного центра весна не дістанеться, застряне на підступах до міста, десь на вулиці Над'ярній.

Ця вулиця — всім вулицям вулиця!

У центрі обласного центра вулиці вкриті асфальтом, бруківкою, а тут — добрими побажаннями. Весною, коли Над'ярною вулицею ні пройти, ні проїхати, голова виконкому міськради т. Кузовенков і завідуючий міськкомунгоспом т. Крейзер розгортають жваві дебати:

— Ех, бруківочку сюди б...

— А ще краще — асфальт...

— Що той асфальт... От бетонні плити — це покриття!

Отак сперечаються аж до літа, поки дорога сама не підсохне.

Влітку на вулиці Над'ярній сухо. А восени і особливо навесні знову — по самі вуха. І знову тоді у Сумській міськраді починають думати, гадати та язики чесати.

От коли б...

Живе в містечку Ємільчине, Житомирської області, громадянин Маслій, а в селі Самчиках, Старо-Костянтинівського району, Хмельницької області, живе громадянин Калашников. Живуть і живуть. І хай собі живуть. Де кому подобається, той там і живе. Все це ще не тема для фейлетона. А тепер давайте на хвилинку уявимо собі, що доля занесла громадянина Калашникова з села Самчики у містечко Ємільчине. І це ще не тема. Поїхав собі чоловік і поїхав. Мало чого? Може, в командировку, може, в особистих справах.

Зголоднівши, громадянин Калашников вирішив заморити черв'ячка і попрямував до чайної.

Переступив громадянин Калашников поріг «чайної» і відчув легке розчарування: усі столики зайняті, офіціантки з ніг збиваються. Тут швиденько черв'ячка не замориш, швидше він сам тебе заморить. Глянув громадянин Калашников праворуч, глянув ліворуч і зрадів. Виявляється, чайна має ще один зал! Стоять у тому залі столики, вкриті білими скатерками, стільці стоять і нікогісінько немає. Мерщій сів за столика громадянин Калашников і поспішив замовити все, що в таких випадках замовляє зголодніла людина. Покінчивши з борщем, Калашников взявся до котлет... От тут і починається фейлетон.

Доїсти спокійно котлети Калашникову вже не пощастило, бо в цю мить до малого залу зайшов громадянин Маслій. Та не просто собі звичайний відвідувач Маслій, а Маслій — заступник голови виконкому райради. Діалог між Масліем і Калашниковим відбувся в такому страшному темпі, що подати його стенограму неможливо.

Ми обмежимось основним мотивом: «Хто дозволив якомусь невідомому громадянинові переступити поріг святої святих, де періодично зволять обідати самі товариш Маслій?!!» Блискавично було вчинено рознос всім — від гардеробниці до завідуючого чайної включно.

Справедливість восторжествувала і виштовхала Калашникова з недоїденою котлетою в коридор. Після цього Маслій зміг пообідати у приємній самотності.

Прочитає ці рядки Борис Олексійович Калашников і засміється:

— Отаке вигадали! Ніколи я в Ємільчиному не був і не збираюсь бути.

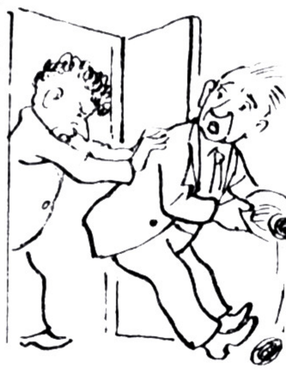

Ну, що ж, тоді ми в другому напрямку пофантазуємо. Уявімо собі, що доля занесла громадянина Маслія в село Самчики. Іде собі Маслій вулицею і бачить, що дорога впирається у ворота великого, тінистого парку. Забажалось Маслію прогулятися тим парком і сміливо ступив Маслій на територію парку. Ступив... І в ту ж мить почав каятися, бо де не візьмись громадянин Калашников, та не просто собі громадянин, а директор науково-дослідної сільськогосподарської станції, утвореної на базі радгоспу ім. Котовського.

Побачив Калашников Маслія і аж затіпався від злості:

— Хто дозволив?! Хто пропустив?! Це колись, поки я тут директором не був, могли люди вільно гуляти, а зараз зась! Геть з парку!

І прогнав Калашников Маслія з парку, хоча той запевняв, що він тільки повітрям подихати хоче.

— Повітрям?! Ідіть на вулицю і дихайте, а в парку на всіх повітря не настачиш. Не такі, як ви, намагалися в цьому парку повітрям дихати, так я не дав, а вам і поготів!

Звернув Маслій дорогою до лісу... Ага, а дзуськи! Загородив Калашников дорогу. Ніхто нею не пройде і не проїде. Не пройшов і Маслій. Не пройшов і розгнівався: «Чого це на мене Калашников «зуба» має? То ж я не його з чайної виштовхав. Я інших виштовхую, а Калашникова і в очі не бачив!»

* * *

От коли б і справді самодури тільки один одному життя псували!

М. БІЛКУН.

Мал. К. АГНІТА.

— Все танці й танці, хоч би лектора запросили.
— Лекція буде через тиждень.
— Про що?
— Про танці.

Кам'яний господар

Ні, від людського розуму нічого не сховаєш. До всього він докопається. Рано чи пізно йому все стає відомим. Уже, приміром, всім відомо, що сир видобувається з вареників, ізюм — з пирогів. Каміння... А й справді, де взяти каміння, потрібне, скажімо, для кріплення гірничих виробіток?

Начальник шахти № 1 «Привілля» тресту «Свердловвугілля» т. Шульга — той, безумовно, посміхнеться, почувши таке наївне запитання.

— Каміння? На кріпильні роботи? Та це ж — раз плюнути!

Так скаже начальник шахти № 1 «Привілля» т. Шульга. І не тільки скаже, а й покаже. Покаже кам'яну огорожу шахти, вартістю 288 тисяч карбованців.

Оцю капітальну огорожу т. Шульга розбирає тепер по камінцю для кріплення шахти.

Чому він це робить?

А тому, що до неї, до огорожі, — рукою подати, а до кам'яного кар'єру — аж цілих три кілометри їхати треба.

То ніж кудись їздити та возитися, начальник шахти вирішив, що зручніше брати каміння там, де воно ближче лежить. Йому ж бо це — раз плюнути!..

І не тільки йому. Кожен, хто на таку роботу гляне,— плюне.

Мал. С. САМУМА.

— Васько, а йди-но сюди. Я тебе, негідника, зараз виховувати буду.

ВАСИЛЬКІВСЬКІ УГАДЬКИ

Справжні тобі угадьки працюють у Васильківському районному відділі культури на Дніпропетровщині. Як скаже один: «буде кіно», а другий: «не буде» — обов'язково котрийсь та вгадає!

Правління колгоспу ім. Сталіна придбало для бригадного клубу на хуторі Зуївка кіноапарат. Зраділа молодь. Комсомольці власними силами швиденько кінобудку збудували, встановили кіноапаратуру. Кинулись хлопці до районного відділу культури. Заступник завідуючого по кінофікації т. Савченко їм пообіцяв:

— Чекайте кіномеханіка.

А завідуючий райвідділом т. Тихий сказав:

— Ніякого кіномеханіка вам не буде.

І що ж ви думаєте? Вгадав. Не Тихий, а Савченко вгадав. За якийсь місяць, після втручання райкому партії, до колгоспу приїхав кіномеханік.

А фільми?

— Будуть і фільми, — запевнив Савченко.

— Не буде фільмів, — відрізав Тихий.— Як будуть зайві екземпляри, тоді, може, й дамо.

І що ж ви думаєте? Вгадав. Не Савченко, а Тихий вгадав. Кінофільми у бригадному клубі і досі не демонструються.

Спробуйте після цього вгадати: чи буде колись у Васильківському районі порядок у кінообслуговуванні населення. Ні за що не вгадаєте. Або буде, або ні...

Рибні посли

Гей, на Чорному морі,
На камені біленькому...

Що тільки не робиться на тому Чорному морі!

Насамперед там риба ловиться. Смачна риба! Кефаль, ставрида, камбала, керченські оселедці, бички...

Риба ловиться, але біля неї темні діла творяться.

Існує на світі така собі (за назвою прозаїчна, а по суті романтична) посада — приймальник риби.

Рибалки рибу ловлять, а приймальник тую рибу у них забирає і здає на рибокомбінат. У Керченському рибокомбінаті, наприклад, таких рибних послів за штатним розписом аж тридцять налічується.

Якщо сейнери підходять до рефрижератора або баржі з малою здобиччю, приймальник важко зітхає. А коли трюми риболовецьких суден набиті свіжаком, приймальник ладен гопака врізати.

Що ж, очевидно, приймальники вболівають за те, щоб краще виконувалися виробничі плани?

Якби ж то так.

Останнім часом морські хвилі все частіше викидають приймальників риби прямо на лаву підсудних.

Ось свіженький список засуджених на різні строки: Олександр Мінкін, Антон Ткаченко, Сергій Лукін, Дмитро Гожиков та іже з ними.

Перший з них попався на фальсифікації квитанцій, які він незаконно видавав капітан-бригадирам сейнерів нібито за одержану від них першосортну рибу. За короткий строк шахрай виловив для власної кишені понад 12 тисяч карбованців.

Другий, приймаючи улов під Ялтою, вигукнув: «Орел мух не ловить!» і розтратив 26 тисяч карбованців.

Третій переоцінив 46 тонн хамси, одержаних від бригадира артілі «Червоний партизан» Ковальова. Переоцінка дала йому готівкою 10 тисяч крб. А в четвертого виявили близько 4 тонн «лишків» цінної риби.

Коли керівники Керченського рибокомбінату дізналися, що Гожикова спіймано на гарячому, вони спочатку навіть не повірили цій печальній звістці.

— Як? І у цього рука нечиста? Кому ж тоді вірити? Адже апарату для просвічування людських душ немає!

А такого апарату й не треба. Потрібно лише знайти, де корінь зла. Власне, його й шукати недовго, бо він не дуже глибоко сидить.

Для розрахунку з рибалками в морі, кожному приймальникові видається на руки до 100 тисяч крб. Хороший авансик! Як же тут не попиячити в чудовій Ялті чи в Поті, коли кожний приймальник риби сам собі і розпорядник фінансів, і касир? Тим більше: контролюючі органи далеко, а гроші близько — у власній кишені.

Отак щоразу немало-небагато, а понад мільйон карбованців тримають рибні посли у своїх руках. Звичайно, що ці гроші цілком випадають з державного обороту.

У кожного приймальника-шахрая свої методи. Один, у змові з вожаками риболовецьких бригад, приймає вже підпахлу рибу за перший сорт. Без особливого напруження він щоразу має як не одну, то три тисячі карбованців.

Другий бере вилов і згодом приписує його тим командам рибалок, які не виконали плану, одержуючи за це відповідну мзду.

У Криму вже всі зрозуміли, що «корпус рибних послів» перетворився у зграю хижаків. Вже всі прийшли до висновку, що пора закривати цю крамничку.

Років десять тому риболовецькі артілі не могли самі фінансувати своїх рибалок на лову, бо вони ще не мали відповідних нагромаджень. Тому-то тоді ці функції взяв на себе Керченський рибокомбінат.

Але ж тепер становище змінилося. Риболовецькі артілі вже настільки зміцніли, що рибокомбінат може перейти на безготівковий розрахунок під час путини. Артілі самі зможуть авансувати бригади своїх рибалок.

Тут би перебудуватися, але ж за звичкою всі за водою пливуть. Нема кому проти води піти.

На Далекому Сході і на Півночі вже давно запровадили нову систему розрахунків. І не шкодують.

Чому ж у нас не зробити те добре, що в людей робиться?

В. КРУПЕНКІН.

м. Сімферополь.

Таємниця львівської „бариги"

Почалася ця таємнича історія з невеличкої деталі...

В автомашині зіпсувалася одна деталь. Таке трапляється частенько. Поспішаєш кудинебудь автомашиною — раптом гальма рип! Ривок. Пасажири стукнулися лобами. Машина зупиняється. З кабіни вилазить шофер і байдуже кидає:

— Заїло!

Це значить — або йди пішки, або чекай, поки тебе візьмуть на буксир. Найчастіше «заїдає» в дорозі колгоспні автомашини. Стоять вони на шосе, як пам'ятники. Порпаються в моторах водії. Підійдеш і з виглядом знавця скажеш:

— М-да! Заїло!

— Кінь на чотирьох ногах спотикається, а в машині сотні деталей. Завжди об якусь спіткнешся, — відповідає шофер. — Біда в тому, що в нас головної деталі невистачає.

— Це ж якої?

— Їдьте до Львова... там дізнаєтесь.

Неважко знайти у Львові організацію, якій судилося постачати колгоспам запасні частини для автомашин. Це — Львівська обласна контора «Головавтотракторозбуту». Назва, як бачите, довга, а розмова там — коротка. Працює контора так: спочатку визначають колгоспам ліміти на запасні частини. (Л і м і т — у перекладі на українську мову значить — о б і ц я н к а!). Потім кажуть: деталей нема! Спробуйте-но, вставте в мотор замість колінчастого вала ліміт. Шуму буде багато, а пуття — чортма!

Контора зобов'язана в першу чергу постачати запасні частини колгоспам. Та щоб дістати в конторі запасну частину, треба перш за все запастися терпінням.

Є деталі так званого підвищеного попиту. Це, приміром, циліндри гальмові, ресори і т. д. У лютому, березні, квітні, травні і червні минулого року ці деталі на складі були, а колгоспам їх не давали. Розтикали по інших організаціях.

У серпні контора слізно просила Львівський автобусний завод: «Відпустіть нам 400 задніх ресор для машин «ГАЗ-51». Ресори потрібні для колгоспів області». Але з одержаних з заводу 400 ресор контора відпустила колгоспам лише... 35! Ні, не про колгоспи дбають керівники контори! Не для них вони стараються.

Чекають у колгоспах, коли контора пришле їм запасні частини. Всі жданики поїдять, терпець урветься, і женуть вони свій транспорт до Львова, щоб виканючити хоч які-небудь деталі.

Колгосп імені Щорса, Бібрського району, торік 17 травня одержав запасних частин для автомашин всього на 53 карбованці! 20 вересня — на 71 карбованець!

— Всі машини побили, поки їздили по запасні частини, — розповідають колгоспні шофери. — Їдеш за однією деталлю, а в дорозі інша ламається. І виходить, ніс витягнеш — хвіст загрузне, хвіст витягнеш — ніс загрузне.

Колгосп імені Леніна, Щирецького району, просив контору відпустити йому дві передні ресори. Контора відмовила, хоч на складі тоді було 59 таких ресор. Наступного дня колгосп знову звернувся до контори з заявкою на дві ресори. Атаку було відбито за всіма правилами бюрократичної стратегії й тактики.

Бачить колгосп, що проти вітру піском не посиплеш, і подався на базар. А там — будь ласка, — для колгоспів все в необмеженій кількості! За дев'ять передніх ресор колгоспові довелося заплатити 1900 карбованців, хоч за прейскурантом вони коштують лише 405 карбованців.

Чотирнадцяти колгоспам контора відмовилася видати «хрестовини сателітів», хоч ця деталь на складі була. А на львівському базарі колгоспи заплатили за 22 хрестовини 2715 карбованців замість 175. У шістнадцять разів дорожче!

Як видно, контора свідомо гальмує видачу запчастин, штовхаючи колгоспи в обійми спекулянтів.

Минулого року колгоспи області купили у Львові на базарі у приватних осіб різних запасних частин для автомашин майже на 2,5 мільйона карбованців. На ці гроші можна було б придбати не менше п'ятисот нових автомашин!

Як же потрапляють на базар запчастини? Адже ж їх лімітовано! Їх же суворо фондовано?! Заводу, який би виробляв автодеталі для спекулянтів, як відомо, немає, але в спекулянтів деталі є. На очах у шановної публіки вони проводять мільйонні операції, на ходу підметки ріжуть, і все їм сходить з рук.

У конторі також не ловлять гав. Ось деякі деталі хитромудрої операції з однією деталлю. Комплект шворня коштує 9 крб. 50 коп. До цього комплекту входять 2 шворні і 4 втулки. А на складі контори за цю ціну видають колгоспам лише один шворінь і дві втулки. Рівно половину. Коментарі, як кажуть, зайві.

Колгоспи і МТС, одержуючи деталі зі складу контори, розраховуються з нею готівкою через поштове відділення. Ось де привілля для зловживань! Так, представник Куликівської МТС Солодовников одержав зі складу контори мотор для машини «ГАЗ-51». Він заплатив за нього 1315 крб. Однак, мотора він в МТС не здав, а поставив на свою власну машину.

— Яке ви маєте право так робити? — накинулися на нього. А Солодовников і оком не моргнув.

— Я, — відповів він, — заплатив за мотор власні гроші!

А в цей час колгосп ім. Дзержинського, Щирецького району, якому контора відмовилася видати мотор, вимушений був купити його на базарі за 5 тисяч крб.

Облік на складі навмисне заплутали так, що легко довести, ніби двічі два п'ять. Ось гляньте: на складі було 75 задніх ресор. З них видано... 82 ресори! Циліндрів гальмових видано на 18 штук більше, ніж одержано. У матеріально відповідальної особи, старшого товарознавця складу автодеталей А. Ф. Носова, виявлено нестачу дефіцитних деталей на суму 7.000 крб. (за базарними цінами це, приблизно, тисяч на п'ятнадцять з гаком). Але ніхто цю суму з Носова не стягнув.

Начальник обласної контори «Головавтотракторозбуту» т. Груздьов недавно пішов на пенсію. Щоб ніхто не заважав йому відпочивати після трудів праведних, він всю вину за таку роботу контори звалив на «стрілочника». Він писав: «Такий стан пояснюється лише незадовільною роботою Носова».

З повною підставою таке може написати і Носов про Груздьова.

Для нас ясно одне, що у Львівській обласній конторі «Головавтотракторозбуту» загублено одну немаловажну деталь... совість.

Колись гумористи писали у своїх жартівливих об'явах: «Загублено совість. Того, хто знайшов, просять не турбуватися». Але нас ця втрата турбує тому, що з вини обласної контори колгоспи Львівщини щорічно переплачують спекулянтам мільйони карбованців. Пора ж і совість мати!

Щождо зв'язку між державною конторою і спекулянтами, то тут уже не фейлетона треба писати...

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

м. Львів.

Пошта Перця

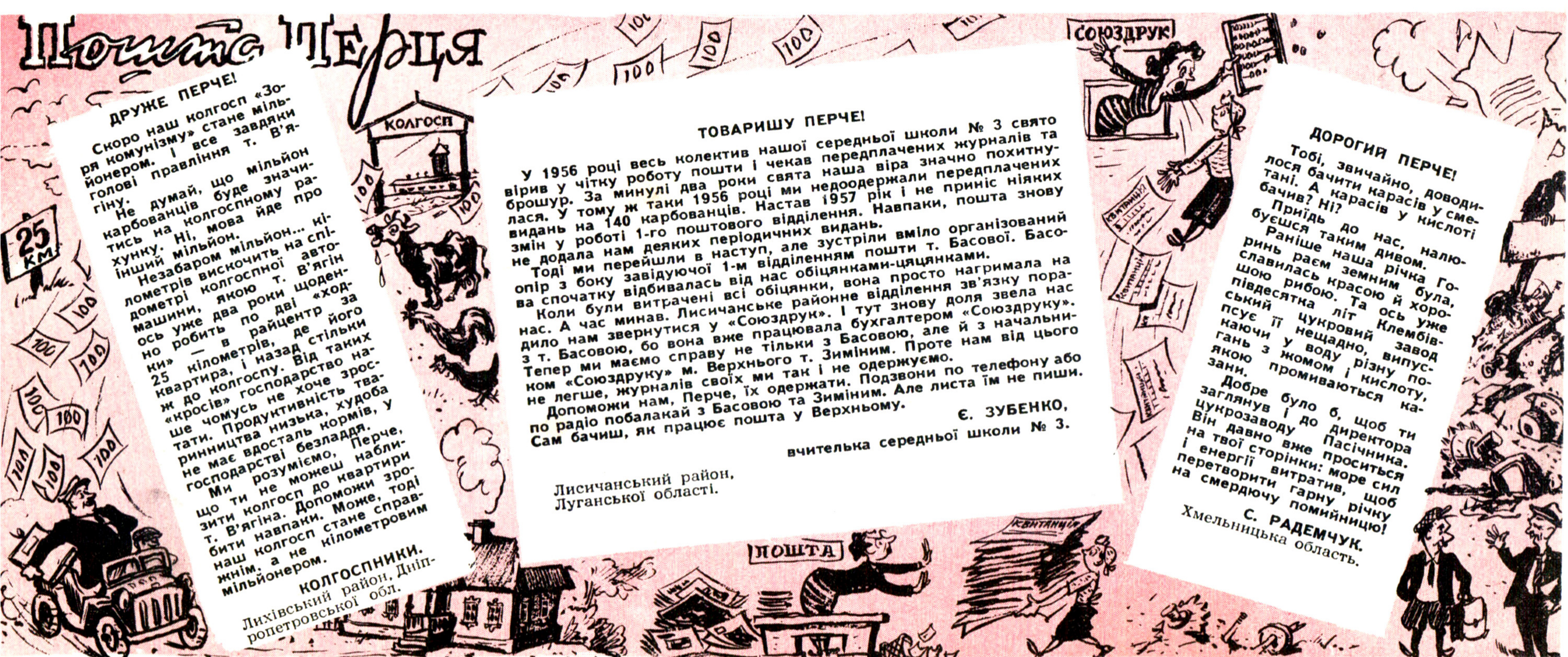

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Скоро наш колгосп «Зоря комунізму» стане мільйонером. І все завдяки голові правління т. В'ягіну.

Не думай, що мільйон карбованців буде значитись на колгоспному рахунку. Ні, мова йде про інший мільйон.

Незабаром мільйон... кілометрів вискочить на спідометрі колгоспної автомашини, якою т. В'ягін ось уже два роки щоденно робить по дві «ходки» — в райцентр за 25 кілометрів, де його квартира, і назад стільки ж до колгоспу. Від таких «кросів» господарство наше чомусь не хоче зростати. Продуктивність тваринництва низька, худоба не має вдосталь кормів, у господарстві безладдя.

Ми розуміємо, Перче, що ти не можеш наблизити колгосп до квартири т. В'ягіна. Допоможи зробити навпаки. Може, тоді наш колгосп стане справжнім, а не кілометровим мільйонером.

КОЛГОСПНИКИ.

Лихівський район, Дніпропетровської обл.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

У 1956 році весь колектив нашої середньої школи № 3 свято вірив у чітку роботу пошти і чекав передплачених журналів та брошур. За минулі два роки свята наша віра значно похитнулася. У тому ж таки 1956 році ми недоодержали передплачених видань на 140 карбованців. Настав 1957 рік і не приніс ніяких змін у роботі 1-го поштового відділення. Навпаки, пошта знову не додала нам деяких періодичних видань.

Тоді ми перейшли в наступ, але зустріли вміло організований опір з боку завідуючої 1-м відділенням пошти т. Басової. Басова спочатку відбивалась від нас обіцянками-цяцянками.

Коли були витрачені всі обіцянки, вона просто нагримала на нас. А час минав. Лисичанське районне відділення зв'язку порадило нам звернутися у «Союздрук». І тут знову доля звела нас з т. Басовою, бо вона вже працювала бухгалтером «Союздруку». Тепер ми маємо справу не тільки з Басовою, але й з начальником «Союздруку» м. Верхнього т. Зіміним. Проте нам від цього не легше, журналів своїх ми так і не одержуємо.

Допоможи нам, Перче, їх одержати. Подзвони по телефону або по радіо побалакай з Басовою та Зіміним. Але листа їм не пиши. Сам бачиш, як працює пошта у Верхньому.

Є. ЗУБЕНКО,
вчителька середньої школи № 3.

Лисичанський район,
Луганської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Тобі, звичайно, доводилося бачити карасів у сметані. А карасів у кислоті бачив? Ні?

Приїдь до нас, налюбуєшся таким дивом.

Раніше наша річка Гориньраєм земним була, славилась красою й хорошою рибою. Та ось уже півдесятка літ Клембівський цукровий завод псує її нещадно, випускаючи у воду різну погань з жомом і кислоту, якою промиваються канзани.

Добре було б, щоб ти заглянув і до директора цукрозаводу Пасічника. Він давно вже просився на твої сторінки: море сил і енергії витратив, щоб перетворити гарну річку на смердючу помийницю!

С. РАДЕМЧУК.

Хмельницька область.

„СТАЖОР“

Зранку світило веселе, ласкаве сонце, обіцяючи хороший, теплий день. Але, як то часто тепер буває, зібралися хмари і несподівано пішов дощ. Застукані зненацька пішоходи кинулися шукати захисту. До машини Василя Масленка, що дрімав за рулем, вскочив літній чоловік.

— Пропав мій вихідний день! — поскаржився він простудженим голосом. — А ти, мабуть, радий, — під шум небесної стихії краще мріяти. Облиш! Мрії не для шофера. Бачив учора я вас. Дівчина в тебе хороша — одружуйся, і край. А якщо в неї та ще й квартирка, та ще й батьки...

— Батько є, і мати, — добродушно посміхаючись, відповів Василь. — Не був у неї дома, але знаю, що мають три кімнати, хорошу меблю, телевізор. А з рідними її завтра познайомлюсь...

— Е, та ти хлопець зух! — по-дружньому ляснув чоловік водія по плечах. — Не встиг приїхати, як уже знайшов дівчину з комунальним комфортом. Тепер тобі залишається сподобатись батькам, а там піде, як по асфальту. Хлопчина ти симпатичний, показний. От тільки тихий, як теля. Не можна бути таким, бо теща на тобі воду возитиме. Та й дівчата не люблять таких. Смикни завтра для хоробрості «гарячої водички» і до батьків. Розкажи їм що-небудь таке, щоб вони очманіли з подиву. Запевняю, молитися на тебе будуть. А мені за добру пораду постав зараз сто з причепом.

Василь поворушив пальцями правої руки і винувато сказав:

— Нема грошей, Миколо Івановичу.

— Ех ти, молоде-дурне, — відповів Микола Іванович поблажливо.— Я на таксі п'ять років працюю і не було в мене ще такого дня, щоб я без грошей залишався. Це тобі не в будівельному тресті цеглу возити. Тут живі люди, умій лише з ними контакт встановити. Тобі треба стажировку пройти. Тримайся за мене і за тиждень ти людиною станеш. Правда, і в нашому гаражі є оті чистьохи, так ти на них наплюй, бо вони хоч і їздять багато, а в кишені у них свистить.

До машини підійшла бабуся:

— Підвези, синку!

Микола Іванович критично оглянув стареньку і змовницьким голосом сказав:

— Вигляд у неї пристойний, а в лічильникові, мабуть, нічого не тямить. Можна не включати. Почни приємну розмову, після цього вона не буде сперечатися — заплатить, скільки скажеш...

Загальмувавши перед світлофором машину, Василь запитав:

— Мабуть, у гості?

— Угадали, — охоче відповіла стара. — До дочки й онучки.

— Була і в мене бабуся, — стиха промовив Василь. — Хороша така, любила мене...

Шофер побачив у дзеркальці, що очі бабусі стали такими милими і добрими, немов віз її не він, Василь Масленко, а рідний онук.

— Розумна мова! — похвалив Микола Іванович.

— Ой, зупини, синку, бо проїдемо! — схопилася бабуся. І дала шоферові три карбованці.

Масленко хотів було взяти гроші, але, побачивши в дзеркальці п'ятірню Миколи Івановича, сказав:

— П'ять карбованців, мамашо!

— Що ти, синку! Не вперше їду, завжди по три платила. Та й нема в мене більше.

— Нема грошей—пішки йди, або сідай на трамвай. Це ж нахабство, з троячкою на благородний транспорт лізти! — несподівано втрутився Микола Іванович. — Плати, мамашо, як сказано!

Бабуся злякалася і віддала останній карбованець.

Василь сидів розгублений, червоний. Йому чомусь було жалко і себе, і пасажирку.

— Чого розкис, як підошва із сириці? Соромно? Це спочатку так, а потім звикнеш, — заспокоїв Микола Іванович. — Менше думай — більше роби, от тобі і вся мудрість. Я зійду, а ти давай далі. Та сміливіше!

Другого дня Василь Масленко зайшов у пивну, а потім зустрівся з Галею, миловидною дівчиною з тролейбусного парку. За півгодини вони вже були в її квартирі. Батьки Галі виявились людьми простими, гостинними, нічого каверзного не розпитували. Це підбадьорило Василя. Щоб сподобатися їм, він намагався жартувати і першим сміявся з своїх жартів. Про себе говорив гордовито: «Я шофер— людина завжди і всюди потрібна».

Дивуючись з власної красномовності, Василь дотепно, від свого імені, розповів про пригоду, вичитану ним у журналі, коли сміливий і кмітливий шофер подолав двох бандитів, які намагалися відняти у нього машину.

— Та за це ж медаль повинні дати! — захоплено вигукнула Галя.

— Аякже... обіцяли, — хвальковито сказав Василь.

І тут же почав імпровізувати: розповів, як у його машині пасажир забув портфель з великою сумою грошей, і як він цілу добу розшукував того роззяву.

І враз, на самому патетичному місці своєї розповіді Василь Масленко притишив голос і замовк, немов той патефон, у якому лопнула пружина.

До кімнати зайшла стара жінка...

— Це моя бабуся. Вона вчора приїхала до нас у гості, — пояснила Галя. — Бабуся часто...

Василя немов струмом ударило: в його очах затанцювали білі метелики.

Не встигла Галя закінчити фрази, як її залицяльника неначе вітром здуло.

Опам'ятався Василь у тій же пивній, де був годину тому. Після третього кухля пива «стажор» згадав міцним шоферським словом свого учителя Миколу Івановича.

Іван МАЛЬКО.

Мал. ВЕ-ША.

— Що це за пеньки?
— А це ми позрубували дерева, щоб не глушили молодих насаджень.

„ГІРШЕ БАЧИВ, А ТАКОГО ЩЕ НЕ БАЧИВ“

До Васильківського, на Київщині, районного відділу соціального забезпечення увійшла старенька бабуся. Просовуючись крізь натовп, вона, нарешті, додибала до столу.

— А ви, громадянко, куди підібрали охоту їхати? В Сибір, чи на Донбас? — не підводячи очей, запитав її працівник по оргнабору робочої сили.

— Я ледве сюди доїхала, мені в справі пенсії...

— Це не тут...

Бачить бабуся біля сусіднього столу натовп. Кожен називає своє прізвище, а той, що за столом сидить, записує. «Певно, черга на прийом!» — подумала стара, та й своє прізвище вигукнула.

— Єсть, записав! — почулося.

Через кілька хвилин було оголошено, що до списку бажаючих взяти участь у забігу на тисячу метрів попала і вона, бабуся.

Сталося це тому, що в приміщенні районного відділу соціального забезпечення «квартирує» не лише відділ по оргнабору, а й районний комітет фізкультури. Ви зустрінете тут і здорованя-спортсмена, і жінку з дитиною, і п'януватого «літуна», що зайшов розвідати собі «вигідне» вербування на роботу, і старих пенсіонерів і т. д.

А яка холодюга взимку була! Посинілі працівники соцзабезу під керівництвом свого «квартиранта», районного керівника фізкультури, мусили робити «зарядки», щоб зовсім не задубіти.

У приміщенні натоптано, брудно. Розібрати навіть важко: підлога в тебе під ногами, чи земляна долівка.

І всьому вина — «штатна одиниця»! Свого часу райвиконком забув, бачте, включити до штату відділу прибиральницю.

Забув! І ось уже скоро десять років іде запальна переписка: відділ просить, райвиконком підтримує, облсоцзабез ухвалює, облфінвідділ заперечує, міністерство клопоче, а Київський облвиконком мовчить!

Зате не мовчать відвідувачі: немало дошкульних слів кидають вони на адресу Васильківського райвиконкому, який так занехаяв свій районний відділ соціального забезпечення.

— Гірше бачив, а такого ще не бачив! — сказав один дідок, грюкнувши дверима.

А недавно хтось на дверях приліпив таке оголошення: «При виході на вулицю — витирайте ноги!..»

Хоч гіркий це жарт, та зате справедливий!

І. СТЕПОВИЙ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Його хата-лабораторія.

З книги „Хочеться творити“ поета Аполлона Квашні (пародії)

ЛЮБОВ ЛІРИЧНА

Тьмяніє ніжний вечір літній...
Чекаю музу молоду.
В саду — акації привітні
І соловейко у саду...
У небі місяць світить ясно,
Роса, як золото, горить...
І ось вона — струнка, прекрасна.
Яка натхненна творча мить!
Беру перо співуче в руки
І за короткий дуже час
Готов сонет про те, як грюка
Соломотряс.

ЛЮБОВ ГЕРОЇЧНА

На комбайні зрання
За штурвалом Таня
Косить жито слід у слід,
Не заверне на обід.
А надходить вечір —
Розправляє плечі,
Не іде додому —
Не бере утома.
Гей, гей, гей, гей,
Ще й співа по тому:
«Ой, коси, моя машино,
Бо свідома я дівчина
І серйозна, і активна,
І на сто процентів дивна.

Десь мене за гаєм
Ваня мій чекає.
Та не має значення
Данеє побачення!»

ЛЮБОВ ТРАГІЧНА

Люблю тебе, моє кохання,
В моїй груді палає жар.
Ти перша з перших в соцзмаганні!
Не край же серця без ножа!
Якби ти знала, о, кохана,
Який в моєму серці щем!
Це ще болючіше, ніж в рану
Штрикнути гаєчним ключем.
Спіраль зневіри, наче стружка,
Летить униз, до підошов.
Чекає слава нас, подружко,
І доброякісна любов!

Виписав
Костянтин БАСЕНКО.

Сказано — зроблено!

Є на Херсонщині радгосп «Сиваський борець». І є така залізнична станція — Новоолексіївка, куди надходять усі вантажі для «Сиваського борця». У липні 1956 року радгосп одержав залізницею велику кількість рідкого палива — мазуту. Керівники радгоспу не могли відразу вивезти весь мазут, і залізничники дозволили радгоспові тимчасово закопати баки з паливом обіч колії.

Закопали радгоспівці мазут та й по тому. Минув рік, а з радгоспу ніхто до баків і не навідувався. Залізничників це, можливо б, і не дуже хвилювало, але на них насідали пожежники: приберіть од колії пальне.

Залізничники до директора радгоспу т. Скубановича: швидше вивозьте мазут. Але директор ні кує, ні меле. Тоді залізничники дали знати про це до Києва.

Колишнє Міністерство радгоспів, ознайомившись з листом залізничників, розпорядилося: негайно ліквідувати прирейкову нафтобазу.

Наробила шелесту ота директива. Цілий рік ніхто ніяк не міг переконати директора радгоспу, а тут — одразу ж дійшло. Закрутився він, завертівся... Того ж дня, коли було одержано директиву, до станції під'їхав трактор «С-80». Зупинившись біля тимчасової нафтобази радгоспу «Сиваський борець», трактористи розмотали сталевий трос і зачепили ним бак з мазутом.

— Взяли! — скомандував експедитор, спеціально відряджений директором на цю операцію.

Трактор «узяв» — витяг бак.

— Відкривай пробки! — почулася нова команда, — випускай мазут!

І потекло, полилося...

Отак запопадливий директор радгоспу виконав розпорядження про негайну ліквідацію нафтобази.

Вилив увесь мазут.

Вилив, а про те й не подумав, що доведеться платити за пальне і, якщо не помиляємось, з власної кишені.

Я. ВИШНЕВЕЦЬКИЙ,
товарний касир.

Станція Новоолексіївка,
Херсонська область.

ОЙ, КЛОПОТИ, КЛОПОТИ...

— Під лежачий камінь вода не тече, — сказав Олексій Михайлович Постовий. — Треба рухатися...

І рушив з міста Брацлава до міста Кам'янець-Подільського. Він так поспішав, що забув взяти з собою дружину і двоє дітей. Назавжди забув.

Обійнявши посаду директора Кам'янець-Подільського лісгоспу, Постовий почав звивати нове гніздо. Дали йому комунгоспівську квартиру. Пожив, — не сподобалось.

«Хатку б мені особисту», — подумав директор. А його думка з ділом не розходиться. У Довжоцькому лісництві знайшлася добряча хата. А біля неї півторагектарний сад.

На новому місці почалися у Постового нові клопоти. Почав директор сушити сливи, варити повидло.

Хоч і важкувато довелося, а все ж таки урожай фруктів було реалізовано.

Залишилась на базарах і сушина і свіжина.

У кишеню меткого директора лягло 15 тисяч карбованців, а в касу лісгоспу і шеляга не потрапило.

Аж тут нові клопоти. Ще раз одружився Олексій Михайлович. А молода дружина не захотіла жити в тій хаті, що в садку стоїть. Забажала вона особнячка. І наказав директор спорудити просторий будинок «для працівників лісгоспу, які не мають жител».

Як з води виріс особняк. Поселився в ньому... Постовий. Можна уявити, як то зраділи робітники лісгоспу, для яких цей будинок будувався.

Як бачимо, правду Олексій Михайлович сказав, що треба рухатися.

І він рухається: де й не клав — бере, де й не сіяв — жне.

А ліс шумить і стогне, бо його безжалісно вирубують, розкрадають.

Директор лісгоспу сидить у конторі і пише записки, а в лісі від тих записок із стогоном падають дерева.

Лісники продають кожну купу хворосту не по 3—5 крб., а по 50 карбованців.

Вони ж потай привозять ділову деревину в механічний цех, там розпилюють її і при щирій допомозі начальника цього цеху Семенюка збувають за спекулятивними цінами.

Ревізували лісничого Петрова. Хоч чужа душа — темний ліс, все ж таки виявили, що цей лісничий дуже багато розбазарив дров, ділової деревини, фуражу.

Поставили ревізори вимогу: звільнити шахрая Петрова з роботи.

Викликав його Постовий перед свої грізні очі і сказав:

— Якщо вірити актові, я повинен зняти тебе з роботи. А ти не будь роззявою — ховай кінці в воду. Пиши пояснення... Було, мовляв, та мохом поросло... Час усе вилікує.

Охоронника Камінського зняли було з роботи за погану охорону лісу, а Постовий призначив його... охороняти ліс.

Чи ж дивно, що лісові жучки ладні фіміам курити такому директорові.

А як того фіміаму не роздобути, то роблять простіше: частують свого захисника веселою водицею і мащеною паляницею.

Як бачимо, чимало клопоту у директора Кам'янець-Подільського лісгоспу Постового О. М. Пора вже пожаліти людину, зняти з її плечей цей тягар.

Від цього дуже полегшає лісгоспові.

А. ЮХИМЕНКО.

Хмельницька область.

Любомир ДМИТЕРКО

Ілюстрації В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Маленькі басочки

БДЖОЛА І ДЖМІЛЬ

Пухнастий джміль... І описати годі
Його костюм: всіх кольорів, по моді.
Бджола ж — буденна, мовби й непомітна...
На лан летіли вдвох, де гречка квітне.

Бджола дасть мед. А ледар-джміль нічого —
Ні меду, ні доробку будь-якого.
Дарма хизується! Гадаю я, що всяк
Збагне:
і між людьми буває часто так.

ФАЛЬШИВИЙ СОЛОВЕЙКО

Є в мене лектор-друг. Читає слухачам
Про етику й мораль.
Він з темою вже зжився.
Та тільки теє... інших вчить,
а сам...
Покинув трьох дітей
і втретє одружився.

ПРО ТЕЩУ

Ну, хто не скаже вам хоч дещо
На тему — про сварливу тещу?
Та забувають оповідачі оті,
Що різні тещі є,
і різні є зяті.

РАК-СКЕПТИК

Рак певен, що на світі все не так іде,
Бо сам назад, а не вперед бреде.

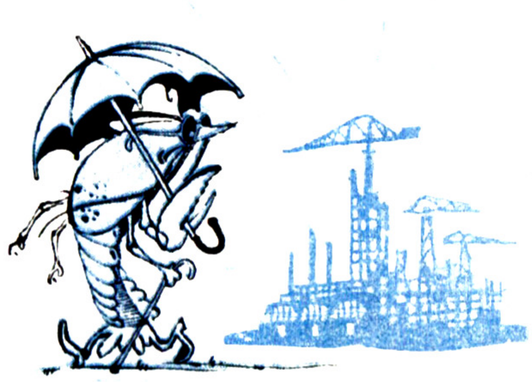

ШАХРАЙ

— Не хочу жити. Ні! І не вмовляй! —
Казав один підтоптаний шахрай.
— Чого мені ще від життя чекати?
Але з-за рогу показавсь трамвай,
І він давай — на тротуар тікати.

ДИВОВИЖА

Поета зустрічав я на війні.
Писав оптимістично він, бадьоро,
Що сонце Перемоги зійде скоро.
А зараз пише —
віршики сумні.
Мовляв — набридла жінка,
І дошкуля печінка...
Читав і віри я не йняв:
Навіщо золото на мідяки зміняв?

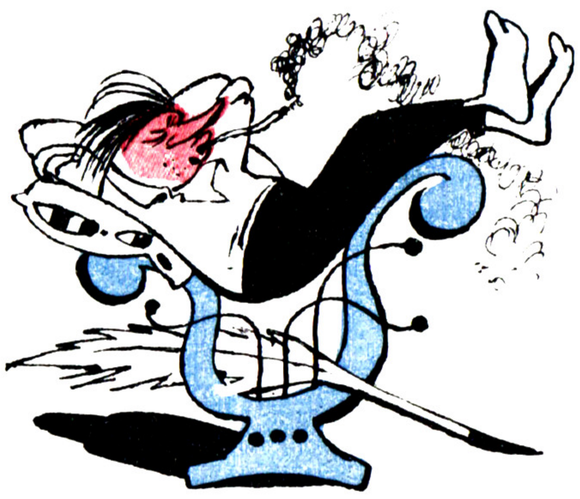

СПРАВЖНІЙ СОЛОВЕЙКО

Старого соловейка я зустрів.
Не вірю сам собі:
не той у нього спів.
Зате за ним —
хор учнів голосистих.
Чому не роблять так усі артисти?

СПРАВЕДЛИВА РЕПЛІКА

З комодом шафа сперечалась якось —
У кого краща врода, вища якість.
А скриня їм сказала люто:
«Свині!
Обоє ви походите від скрині».
Хоч репліка була занадто груба,
Та справедлива.
Бо зазнайство губить
Не тільки шафу чи якийсь комод,
А й тих, що забувають про народ!

ХОРОБРА СИНИЦЯ

Хвалилася синиця: повалю
Я цілий світ і океан спалю.
На суші й на воді я всемогутня!
А глянути боялася в майбутнє.
Я міркування висловлю своє:
Чи не таким сміливцем Даллес є?

САКРАМЕНТАЛЬНА СОСНА

Під Києвом стоїть стара сосна.
Її художників щось з двадцять малювало.
А поряд — МТС була. Вона
В мистецтві нашім відбивалась мало.
Тепер не буде більше МТС,
Бо безупинно йде життя процес.
Колгоспи квітнуть... Все ж, ми не одну
Картину ще побачим... про сосну!

Раду СТЕНЄСКУ

— Послухайте, товаришу Мйшу! — накинувся головний бухгалтер Пампіліан на помбуха Мйшу. — Як це ви гадаєте здати в строк баланс? Ви ж кількість шаф складаєте з кількістю службовців і даєте суму в лезах для гоління! Прошу зосередитись і працювати як слід, інакше міністерство може стерти нас на порох. Адже сьогодні останній строк. Просто не розумію, де ваша голова?!

Де голова Мйшу? Де ж їй бути? Звичайно, на плечах! А думки? З думками інша річ. Думки належать йому. Вони вільні, їх не включено в схему, що підлягає Пампіліану. Думки його далеко, далеко, десь у джунглях. Він, Мйшу, їде на білому слоні, в коротких штанцях, у сорочці кольору хакі, в колоніальній касці. В руках у нього двоствольний карабін. Він їде слідами страшенного тигра. Великий мисливець Мйшу, винищувач хижаків, врятує людство від цієї бестії. Слон пробивається крізь бамбукові хащі, а гострі очі Мйшу пронизують гущавину ліан. Раптом чути зойки. На галявину вбігає людина в лахміттях, з закривавленим обличчям. Вона прямує до Мйшу. Наблизившись, людина підіймає очі, повні жаху, й кричить: «Рятуйте, мене переслідує тигр!» Ах, який сюрприз! Людина, яку переслідує тигр, це сам товариш Пампіліан! Начальник! «Так, товаришу Пампіліан, — вимовляє Мйшу сталевим голосом,—тепер ви благаєте мене допомогти вам! Я вже не той сірома, який не робить свого діла!» — «Пробач мені,— дико верещить Пампіліан.—Пробач і врятуй, тигр наближається». Дійсно, за його спиною, з чагарника вибігає величезний бенгальський тигр. От, от він кинеться на Пампіліана. «Гаразд», — кричить Мйшу і блискавично розряджає свого карабіна. Пам-пам! Два постріли. Один у ліве, другий у праве око! Тигр упав до його ніг, неначе хутряний килим розіслався біля ліжка. Пампіліан з вдячністю падає навколішки, а гордий Мйшу дивиться на нього з презирством і підганяє слона: «Вперед, Сімбо, вперед, до нових пригод!»

— Що це ви робите?! — чути вигук. Мйшу підводить очі. Пампіліан аж кипить. — Що це у вас за розрахунки? Звідки ви взяли цифру 12433?

Мйшу готовий роз'яснити.

— Як це, звідки?..

Але пояснень уже не треба. Дзвінок телефону. Пампіліана викликає директор. Він зникає. Мйшу з полегшенням зітхає. Він знову заглиблюється в розрахунки, а думки... Думки його в пустелі. Чути, як виє вітер. Мйшу, у білому бурнусі, несеться пісками пустелі на верблюді. Він шукає скарби Атлантиди. Перед ним дюни, дюни і знову дюни... Раптом Мйшу помічає біля однієї з дюн щось незвичайне. Тіло людини! Мйшу наближається. Це труп? Ні. Людина жива, вона розплющує очі. Її потріскані від спраги губи шепотять: «Води... води...» Але де він бачив це обличчя?.. Звичайно, це ж Пампіліан, «головний». Повними сліз очима Пампіліан дивиться на флягу з водою. «Ну, що скажеш, товаришу Пампіліан? Що ти тепер скажеш? А правда ж — ти віддаси всі баланси і розрахунки за одну краплю води? Ти б загинув, коли б не відважний Мйшу, який прямує до Атлантиди? «Вибач мені, води, води», — стогне Пампіліан. «Нехай буде так», — каже благородний Мйшу і підносить флягу Пампіліанові, який жадібно ковтає життєдайну вологу.

— Скажіть мені, — чути знову хрипкий голос головного бухгалтера Пампіліана, — коли б я віддав вам половину моєї зарплати, квиток у театр та мою нову шляпу, ви б погодились посидіти вдома і дати мені змогу самому закінчити складання балансу? — І, підвищивши голос, цідить: — Послухайте, громадянине помбухгалтера, якщо за одну годину ви мені не здасте матеріалу, я вас...

Головбуха знов перебив телефон. Знову до директора. Він зникає. Мйшу зітхає з полегшенням і заглиблюється в папери. Але його думки... Думки... на капітанському мостику. Корабель здригається від сильного шторму. Впала мачта. Корабель іде на дно. На воду спускають шлюпку. Матрос Мйшу, що промок наскрізь, стоїть біля шлюпки. «У першу чергу — жінок та дітей!..» — командує він. Сотні дітей стрибають у шлюпку, сотні матерів. А Мйшу гребе крізь бурхливі хвилі. Корабель пішов на дно. Шлюпка, яку впевненою рукою веде Мишу, прямує до берега.

Вітер виконує п'яту симфонію. Раптом з'являється плавець. Він пливе до берега. У нього вже немає сил. «Рятуйте!» — кричить він. Блискавка освітлює його обличчя. Стонадцять чортів! Це головний бухгалтер Пампіліан. «Ну, як ідуть справи, товаришу Пампіліан? — кричить Мйшу. — Ти все ще хочеш, щоб я додому пішов? Що б ти зараз робив без мене, без Мйшу? Життя дорожче балансу!» — «Вибач мені, рятуй!», — стогне, задихаючись, Пампіліан. Мйшу підносить весло і хоче подати його своєму начальникові, але...

— Віддайте документи і йдіть геть звідси!— гримить головбух за спиною Мйшу. — Я сам кінчатиму баланс! — Він з серцем забирає в Мйшу папери і кидає їх на свій стіл.

Мйшу дивиться на нього і виносить суворий вирок. «Ах, так! Будете самі кінчати баланс?! Тоді потопайте, товаришу Пампіліан! Я вам не подам весла!»

Він виходить з контори задоволений і відомщений і простує до буфету їсти бутерброд з сиром...

Переклад з румунської
Ю. ЛАВРОВА.

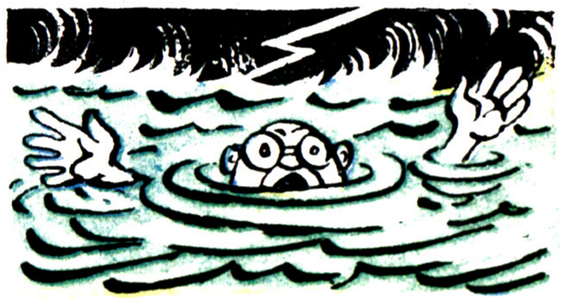

У ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ

Мал. Ю. ІВАКІНА.

— Колись ми були іспанською колонією. А тепер у нас САМОврядування.

АМЕРИКАНСЬКІ БУДНІ

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Мій чоловік має роботу лише два дні на тиждень.
— А мій весь тиждень зайнятий — шукає роботи.

Мал. ГЕРАСИМЧУКА.

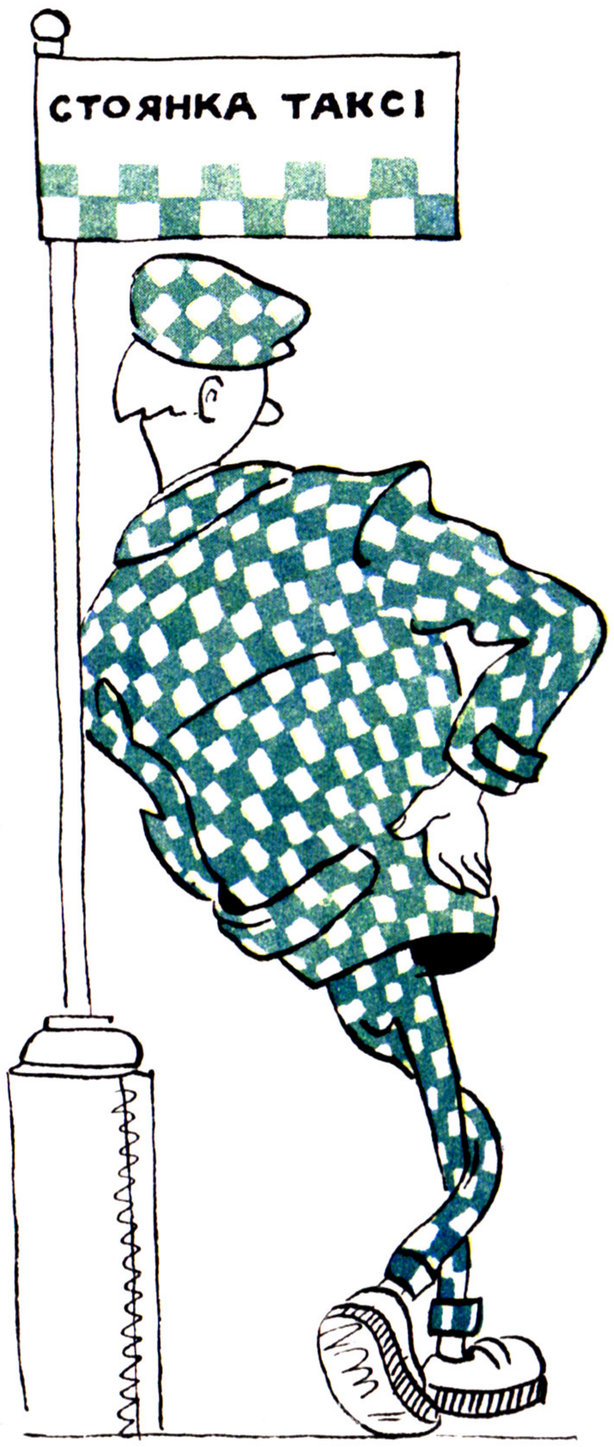

БЕЗ СЛІВ

ТРУДЯГА

— От ми, так я! — Перо скрипіло. —
Чого ми тільки не створили!
Та що там ми — все я роблю:
Працюю вдень, вночі не сплю...
Письменник — що! За нього я скажу:
Він тільки думає, а я — пишу!

Оте Перо, що так галасувало,
Мені співавтора одного нагадало.

Микола БЕРЕЖНИЙ.

ТЕЛЕВІЗОР перчанський

Сьогодні Перець веде телепередачу з міста Павлограда на Дніпропетровщині, з району робітничого селища машинобудівного заводу.

Перша серія передачі переносить нас назад до осені 1956 р., до того часу, коли друге будівельно-монтажне управління очолював т. Ярополов.

Друга серія передачі нічим не відрізняється від першої, тому демонструємо лише другу.

Водоймище, яке бачите на екрані, це не басейн для купання і не лебедине озеро. На дні його ще в 1956 році мали пролягти каналізаційні труби.

Уже т. Ярополова змінив т. Огурцов, але нічого не змінилося.

Зліва ви бачите нефункціонуючий відстійник. Отож відстійник собі без діла відстоюється, т. Огурцов відмовчується, а робітниче селище так і не має каналізації.

На цьому закінчуємо нашу передачу.

До наступного телебачення, товариші!

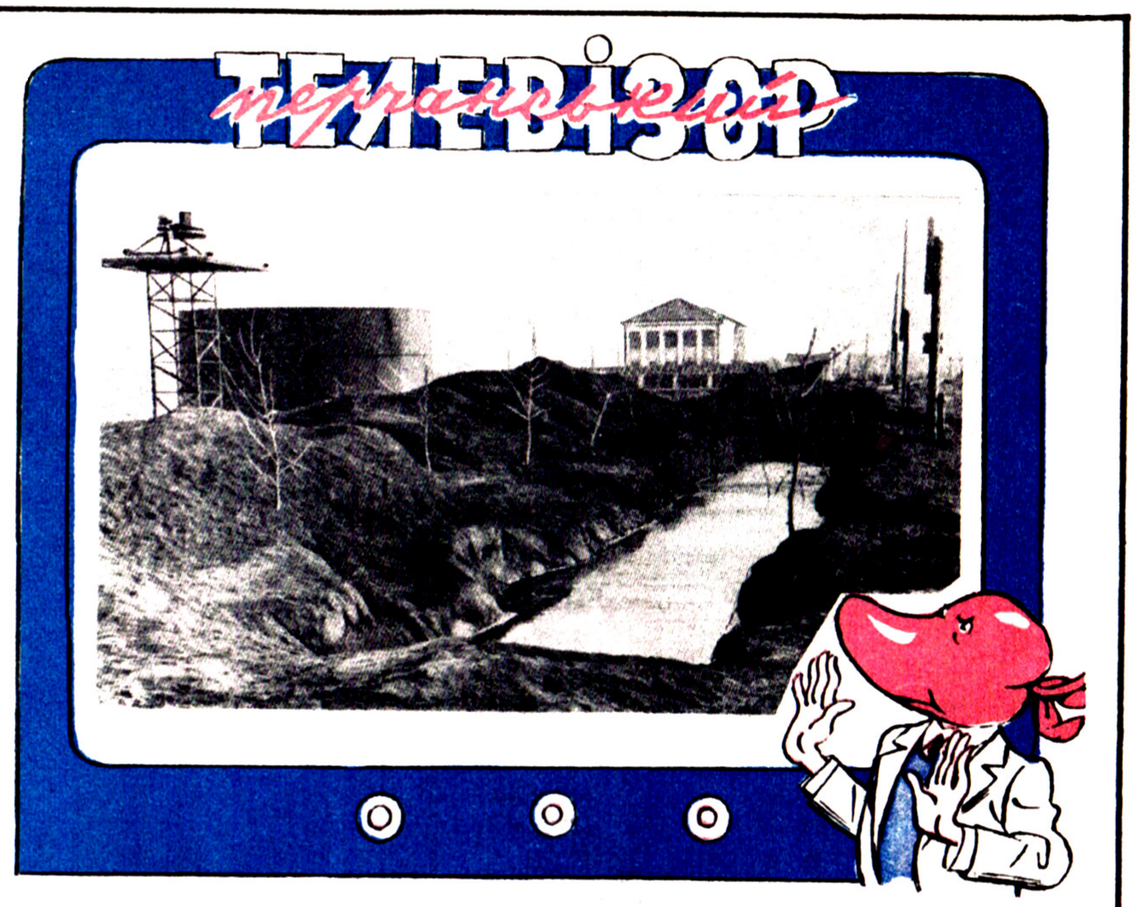

ПОВЕРНІТЬ ЇМ МОВУ!

Що таке комплектність?

Один тямущий товариш роз'яснив.

— Комплектність, — сказав він, — це штука дуже хороша. А от некомплектність...

І він розповів сумну історію про те, як через некомплектність керівники Одеського заводу сільськогосподарських машин потрапили в біду: у них відняло мову.

А сталося це ось як. Ще навесні 1957 року на завод надійшов лист від механізаторів Н.-Воронцівської МТС на Херсонщині. Вони писали: «Ми одержали з заводу два тракторні плуги і дуже вдячні за них. Але ще більше будемо вам вдячні, коли ви вишлете до плугів ще й кронштейни заднього механізму, бо в ящиках їх не було».

Прочитали керівники заводу того листа й відразу ж одписали механізаторам: «Деталі, яких ви не знайшли в ящиках, ми вам дошлемо тоді, коли ви перекажете заводові їх вартість — 126 карбованців».

Хоч механізатори й не дуже розуміли, чому це вони повинні розплачуватися за чиюсь недбайливість, але гроші переказали.

І от тоді, мабуть, і сталося нещастя. Щойно завод одержав гроші, як у його керівників відняло мову. І не тільки мову, а й пам'ять. Вони забули про плуги і про механізаторів.

Надворі вже знову — весна 1958 року.

Уже Ново-Воронцівська МТС реорганізовується, уже продає колгоспам свої машини. Всі машини — за винятком двох злощасних плугів. Не беруть їх колгоспи. Та й кому вони потрібні — без кронштейнів!

Керівникам заводу сільськогосподарських машин про ті кронштейни вже всі вуха продзижчали, їх уже закидали листами й телеграмами, а вони мовчать, не відповідають.

Пожалійте людей, товариші з Одеського раднаргоспу, врятуйте їх, поверніть їм мову!..

БАХЧИСАРАЙСЬКІ НОЧІ

Тиха-тиха ніч. Ясно сяють кримські зорі над оспіваним поетами Бахчисараєм. Все спить...

І раптом —

— Ба-бах! Тор-рох! Скаву-скаву...

І знову —

— Торр-рох! Гуттю-га!..

Люди схоплюються з ліжок, діти жахаються, плачуть...

Що ж це робиться у Бахчисараї?

А нічого особливого. Просто використовуються кошти.

На боротьбу з бездомними собаками там відпущено кілька тисяч карбованців, треба ж їх «освоїти».

Отож серед ночі, коли все навколо затихає, виходять на вулиці міста мисливці-молодці і починають гроші заробляти. Це, звичайно, легше, ніж дикого звіра полювати, — собаки самі лізуть на мушку.

А поскільки й самі мисливці, як правило, виходять на полювання «під мухою», діло йде дуже гучно, бучно й весело...

...Дивні ночі у Бахчисараї.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Дивні діла творяться в Полтавському вагонному депо. Там з легкої руки начальника вагонної дільниці Дмитрика Євгена Олександровича вивозять на смітник разом з сміттям і металолом.

А план здачі металолому, до речі, полтавське вагонне депо місяць у місяць не виконує. І платформи з металолоном на простоях гарні гроші «заробляють».

Тебе, Перче, недаремно з мітлою малюють, ти не перший рік з сміттям справу маєш. Навчи, будь ласка, Євгена Олександровича відрізняти сміття від металолому. Бо така робота від безладдя нічим не відрізняється.

І. ВЕРХОЛА,
уповноважений по збиранню металолому.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ось послухай, як на Тернопільській обласній базі сільгосппостачу колгосп «Сталінський маяк», Струсівського району, картоплесаджалку «СКТ-4» купував.

Почалося з того, що завідуючий базою т. Куликов оформив рахунки на картоплесаджалку, дозволив нам розібрати її й навантажити на автомашину. Аж де не взявся начальник облсільгосппостачу т. Кривко. Він розпорядився негайно вивантажити картоплесаджалку. Мовляв, заступник начальника обласного управління сільського господарства т. Цихан забронював її для когось іншого, кому вона більш потрібна, ніж нам...

Відтоді минув рік. Недавно ми знову побували на базі сільгосппостачу і, уяви собі, Перче, знову зустрілися з облюбованою нами картоплесаджалкою. Лежить вона, бідолаха, а її дощем миє та іржею криє. Так от, виявляється, кому вона так потрібна була — дощеві!

Файному господареві дісталася, нічого сказати...

О. БЛИЗНЮК, голова колгоспу.
С. КОНРАД, секретар парторганізації. С. САЛЕЦЬКИЙ, бригадир тракторної бригади.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Факти, про які ми пишемо тобі у цьому листі, абсолютно точні: взяли ми їх прямо із стелі. Так, так, із стелі Харківського гірничого інституту, яка після кожного дощу падає нам, студентам і викладачам, у ноги з благанням про ремонт.

Треба віддати належне заступникові директора нашого інституту т. Юданову. він ніколи не гається. Тільки-но починає накрапати дощ, як він уже біжить з ремонтниками. Кільканадцять разів на рік ремонтує стелю, а от дістатися вище, до даху, щоб раз і надовго його залатати. заступник директора ніяк не може.

Може б ти, Перче, допоміг йому піднятися на вищий щабель.

СТУДЕНТИ ГІРНИЧОГО ІНСТИТУТУ.
м. Харків.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

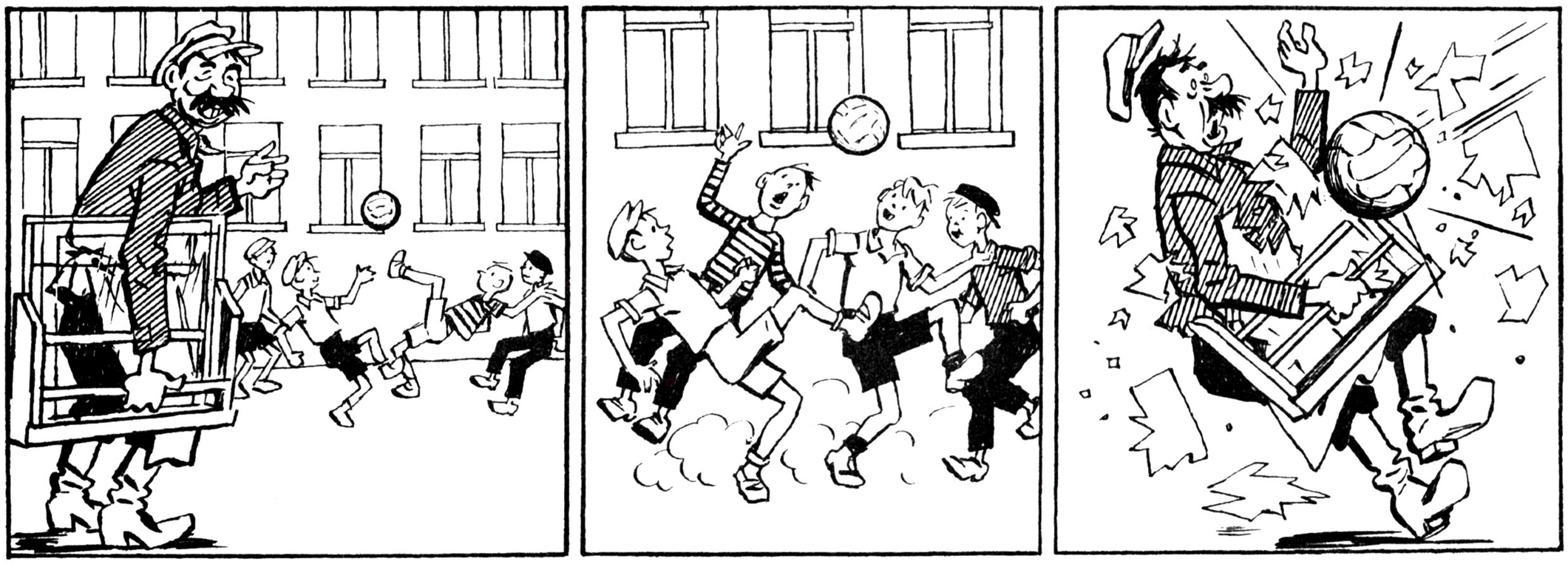

ПРИГОДА СКЛЯРА

Ласі хазяї

Навесні минулого року радгосп ім. К. Маркса, Кіровоградської області, продав Володимир-Волинському цукровому заводу запасні тракторні частини на суму 5.488 крб. Незважаючи на численні нагадування, накази і зобов'язання, завод грошей до цього часу не сплатив, хоча всі строки уже давно минули.

(З листа до редакції).

Запчастини ухопить —
Дуже були ласі,
А як грошики платить —
То немає в касі...

Не розплачуються — й край...
Просто лихо з ними:
Як почули слово д а й,
Стали враз глухими!

Не всяка мовчанка золото

Шість років тому було радіофіковано с. Мечебилове, Петрівського району, Харківської області, але регулярна трансляція до цього часу не налагоджена.

(З листа до редакції).

Вже селяни свої гучномовці було
І крутили, й вертіли, і тіпали —
Не балакає жоден на всеньке село,
Так немов їм навіки заціпило.

Та трапляється: радіо те оживає,
Чути голос його аж за хатою...
Це якраз у ті дні незабутні бува,
Як в село приїжджають за платою.

Юрій КРУГЛЯК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Редакція одержала відомості про зловживання на Грушківському засолзаводі (м. Київ).

Факти при розслідуванні ствердились. Вироком нарсуду 4 дільниці Жовтневого району м. Києва працівника засолзаводу Вілінського засуджено до 1 року 9 місяців поправно-трудових таборів.

★ Перцеві стало відомо, що директор Топорівського бурякорадгоспу Критенко Ф. Л. невірно добирає керівні кадри, пиячить.

В. о. керуючого Житомирським цукротрестом т. Сидоренко повідомив редакцію, що ці факти дійсно мали місце. Критенка Ф. Л. з посади директора знято.

★ Робітники Іванівського верстаторемонтного заводу (Луганська область) написали листа до редакції про те, що начальник постачання заводу Парасовченко В. Ф. пиячить і зловживає своїм службовим становищем.

При перевірці факти, наведені в листі, ствердились. Парасовченка В. Ф. з роботи знято. По партійній лінії йому оголошено сувору догану.

★ До редакції надійшов лист про незаконні дії та зловживання директора Коробчанської середньої школи Люшні (Новомиргородський район).

Кіровоградський облВНО перевірив листа і повідомив, що факти відповідають дійсності. Люшню з посади директора школи знято.

★ Завідуюча дитячим садком № 30 на станції Дарниця (м. Київ) Титовська Г. К. працювала незадовільно. Про це писалося в листі до редакції.

Факти, наведені в листі, ствердились. Наказом начальника відділу учбових закладів Південно-Західної залізниці Титовську Г. К. з роботи завідуючої дитсадком знято.

Мал. Л. КАПЛАНА.

ВЕСНЯНЕ ГРІХОПАДІННЯ ДІОГЕНА

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (380) (на украинском языке). Підписано до друку 25. IV. 1958 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 10554. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2303. Тираж 200.000 прим.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

Західнонімецький парламент ухвалив озброїти вермахт атомною й ракетною зброєю.

— ТЕПЕР ТИ В ЦІЛКОВИТІЙ БЕЗПЕЦІ!..